

Tvende betragtninger over den Comete, der i Kiøbenhavn, Stockholm, og flere stæder har været at see, saavel som i Christiania og her i Trondhiem fra den 28. Augusti til den 11. September 1769 været synlig. Riimvis forfattede, den første under Melodie Den Idræt GUD er takkelig, etc. Og den anden under den Melodie: O! Kiære Siæl! Frygt aldrig meer, etc.

Trykt Aar 1769

1. Paa himmelen skeer intet Nyt!

Saa taler hine Daarer

Der Siælen har til Verden byt

Og kun dens Lyster kaarer;

Men giv du Agt, min Siæl!

At GUd dig under vel,

Ved dig at vise det,

Som meder: hevn og Ret;

Afskeed du HERrens Domme!

2. Du mindes vel, hvad saadant har

I Fordum Tid forkyndet,

Det dig et sikkert Løvte var

Om Straf for du har syndet;

Men du vel lige kold

Blev, og gav dig i Vold

I Syndens Skjød og Favn,

Og søgte ej dit Gavn

I Jesu Vunders Hule.

3. Saa vil dog GUd endnu igjen

Din Synde-Skyld dig viise;

O! Vend dig dog til hannem hen

Og lær ham ret at priise!

Kast Synd og Udyd bort,

Ansee den fæl og fort;
Lad dig den reene Dyd
Beklæde, til al Fryd;
Da Siæle-Fred du nyder.

4. En Hændelse mand agter nu
for denne Gang at tegne,
som er og blive bør i hu
I Mande-Tid at regne;
Thi den mærkværdig er,
Og ikke ofte skeer;
Den drager Tankerne
Bort fra Vellysterne
Og Agtsomhed opvækker.

5. Thi HErrrens store Gierninger
Bør ikke kold betragtes;
Men villigen af en og hver
Med Eftertanke agtes.
Fornuft vi derfor har,
At skue gandske klar,
Saavidt Guds Visdom veed
Det til hans Øjemeed
Kand sigte, og vort Beste.

6. Paa Himmelen her seet er
Sidst i Augusti Maaned
En Comet', som til en og hver
Sin Skikkelse har laaned;
Thi man den kunde see
Med blotte Øiene;
Saa synlig den jo var

For hver den skuet har
Og Øje dertil vendet.

7. I Østen først den Opgang har
da den Syvstiernen fulgte
Ret lige nedden under var
Og Straalerne ej dulgte;
Men viiste dennem hen
Ret lige mod Sønden,
Dog flyttede sig den
Alt længre need igien,
Indtil den reent blev borte.

8. I nogle Dage den kun var
paa vor Syns-Punkt at skue,
men for os den sig nu alt har
Giemt ind i Himlens Bue;
Maaske nu andre den
Kand skue synligen;
Thi derved lader GUD
Sin Ære brede ud,
Som hand for Godt befinder.

9. Man kunde see ret visselig,
at Straalerne den sendte,
som Riis sig viiste tydelig.
Man derfor det erkiændte
Som Varsel om, at vi
Fra Ondskab, hykleri
Og andre Laster fleer
Som øves snar af hver,
Skal flye, og HERren dyrke.

10. O! Lad os da i Jesu Navn
Vor Synde-Skyld afbede!
Saa vil han os selv i sin Favn
Ifra alt Ont udlede;
Og om GUDs Vrede vil
Et Riis os lave til,
Det bliver taaligt, naar
Vi Jesu Naade faar
Og sande Christne bliver.

Den Anden:

1.

O Siæl! Som saa nysgierrig er
Om det, som sig paa Himlen teer,
Og Stjerners Løb betragter!
Betragt nu og den Stjerne nye,
Hvorom der gaaer saa megen Rye,
Og lar saa vidt sig skue
Paa Himlens hvalte bue.

2. Vi den paa Horizonten saae
Sidst i Augusti at opgaae
Omtrent ved Midnats Tide;
Den synlig var til klokken to
Den første Gang; da den sig snoe
Fra os til andre Stæder,
Hvor den ogsaa fremtræder.

3. Hver Nat opgik den senere,
og var mod Dagningen at see,

Indtil den slet blev borte;
For sig den og en Hale bær,
Der som et Riis tilsyne er,
Det man med blotte Øye
Endog beskuet nøye.

4. Først i September saae man den
ved Klokken Fiir om Morgen;
Derefter man ey meere
Den paa vor Horizont blev vaer.
Cometen mange skuet har,
Den skal i Minde være
Hos os og vil os lære,

5. At som GUD har Cometen sendt,
saa er det ogsaa han bekiendt,
hvad som den skal betyde;
at Straf for Synden, vi dog veed
har paa sligt Syn tit følget med,
Krig, Dyrtid og detslige,
Som trykker mangt et Rige.

6. Ja vi i denne Tiid og veed,
at mange mager paa Ufred,
Fred uden aarsag bryder;
Vi hører Tyrkens Overmod
Nu tørster efter Christnes Blod,
Om han kun Fremgang nyder,
Og Gud det ey forbyder.

7. Det arme Polen bæve maae
for Tyrkens magt, som mager paa,

at vil det slet fordærve;
han først som Ven sin Hielp tilbød;
som Fiende han dog udbrød,
saa Kongen selv maa vige
udaf sit Kongerige.

8. Den tappe Russ tilbage gaaer,
og Tyrken synes Fremgang faaer,
og om Victori synger?
Hvo undrer hans Hoffærdighed,
Da flux vil mage paa Ufred,
Til Krig med andre haster,
Og Venskabs Pagt forkaster?

9. GUD hielp! Faaer Tyrken Overhaand,
hans Vrede treffer og vort Land,
og vores Skibsfart tvinger;
Thi er det høyt paa Tiid at vi,
Anraaber Himlen staae os bi!
I Freden os bevarer,
For Tyrkens Røv os sparer!

10. Fri os fra Tyrkens Tyrani,
og fra hans slemme Røverie,
som han paa Søen øver;
Gid vore Skibe trygge gaaer,
At han dem ey i hænde faaer;
Styr for dem selv, o Herre!
Og deres Leder være!

11. O GUD! Vi knæle for Din Fod,
som saa langmodig er og god,

og os om Bedring minder!
Hielp os, vi op af Synden staae,
At Riset os ey smerte maae,
Som truer med din Vrede
For vore Synder lede!

12. O! Gid vi Synden hade vil,
at ikke Herrens Vredes Ild
skal os med Krigen straffe;
Gid Tyrken for sit Overmod
Maa trædes under Christnes Fod,
Selv med de Strikker bindes,
Som der til andre svindes.

13. O GUD! Paa Jorden send din Fred,
Bepryd os med Din Kiærlighed,
Og alle sande Dyder!
Saa tør vi ikke frygte for,
At Skiæbnen spaaer os tunge Kaar,
Er GUD vor Ven og Fader,
Da intet Ont os skader!

14. Syv-dobbelt Nød han redder af,
I Ottende han Frelsning gav,
Hvor Haab om Hielp var ude!
Saa riig er GUD! Fæst paa ham Troe,
O Siæl! Saa kan du være froe
I Velstand og i Nøden,
I Livet og i Døden.